

0526 – 26. mai

Så vendte mennene seg bort derfra og gikk mot Sodoma, men Abraham ble stående for Herrens åsyn. Abraham kom nærmere ham og sa: «Vil du utslette den rettferdige sammen med den ugudelige?» 1Mos 18: 22–23.

Vi går inn i terebinte-lunden i Mamre, og lytter til denne underlige samtalen som føres mellom Abraham og hans høyhellige gjester på høyden like ved.

De står og ser utover i retning av Sodoma som nå skulle ødelegges (1Mos 18: 16–33). Alt det som foregår her er bare i seg selv så dyrebart. Enten en ser på vår himmelske Fars omsorg, eller den trofaste tjenerens fortrolige og nidkjære bønn, kan det oppgløde ethvert Guds barns hjerte.

Men det viser oss samtidig hva alle Guds barn plikter å gjøre i liknende situasjoner. Det åpner også for et blikk inn i hjertet til en trofast Guds venn akkurat når et ugudelig folk skulle rammes av en Herrens straffedom.

Og ennå mer tiltrekkende og trosstyrkende er det blikk som åpnes for oss inn i vår himmelske Fars forbarmende hjerte. Og hvor høyt han setter sine troende barn, når han for bare ti rettferdige vil skåne en hel by som er full av ugudelige foraktere.

Hvis du leser beretningen i sin helhet i Bibelen, vil du se hvordan vår himmelske Far trer ned på sin tjeners plan, skjuler sin majestet, forvandler seg fra sitt guddomsvesen til en menneskelig skikkelse, og sine tanker til menneskelig talemåte, slik at en synes en hører og ser bare et menneske. Alt gjør han bare for å fjerne all frykt hos sin tjener, og vekke hans fortrolighet til seg.

Dette lykkes han også i. Vi ser hvordan Abrahams tro tennes mer og mer av Guds vennlighet. Slik at han beveger seg stadig lenger inn i bønnen. Men samtidig liksom stadig mer forlegen på grunn av sin frimodighet.

Abraham hørte at Herren ville skåne Sodoma hvis der var femti rettferdige. Men han innså straks at selv på denne betingelsen ville byene som var truet likevel bli rammet av Guds vrede. Derfor innså han at det var nødvendig fortest mulig å redusere det første tallet.

Vi vet han sluttet med å antyde ti, og fikk løfte om å bli bønnhørt. Da tenkte han at å gå lengere ned i antall ville være å krenke Den Høyestes rettferdighet, og at Herren, hvis der ikke fantes ti rettferdige, ikke ville kunne holde tilbake sin rettferdige dom.

Tidlig morgenen etter vender derfor patriarken urolig tilbake til samme stedet hvor han hadde talt med Herren. Bekymret ser han nå røyken stige opp fra dalen, som fra en ovn. Han hadde fått et sterkt inntrykk av Guds rettferdighet, og altså forstått at alt morgenen etter ville utfallet vise seg.

Herren stod sammen med sin tjener på en høyde hvor de kunne se ut over Sodoma og områdene der. På samme måte har også hvert Guds barn i Åndens lys et blikk ut og over de rent menneskelige situasjonene. Og ser i store verdensbegivenheter bare Den Allmektiges tanker. Ser at det er bare Guds sannhet og dom som åpenbares i alt sammen.

Herren talte med Abraham om hva han ville gjøre med Sodoma og Gomorra. Gjennom sitt ord åpenbarer han sitt råd også for oss. Vi vet at når et folk er kommet til det punkt at de ikke lenger hører på Guds røst, men frekt tramper både på hans bud og hans barmhjertighet, –. Da stiger syndens rop mot himmelen og nedkaller Den Allmektiges nidkjære ild gjennom store utvortes straffedommer.

Og hva vi da bør gjøre, har vi nå sett. Den som er benådet og lever i det tillitsfulle barnekåret hos Gud, så han taler med ham som barn med sin far, skal nå anvende denne nåden. Han skal tre fram og «stå for Herrens åsyn», som Abraham, med forbønn for dem som trues med straffedom.

Ja, la oss, som apostelen formaner, gjøre bønn og forbønn for alle mennesker, for konger og øvrighet, for hele Kristi menighet, og for våre nærmeste. Gud vil gjøre store ting, men helst som svar på sine barns bønner, for at hans nåde kan bli kjent og lovprist.

Derfor bør vi be om mye fra Herren. Vi ser hvordan den fromme patriarken seks ganger ydmykt ber om å få begjære ennå noe mer. Og ikke en eneste av disse seks gangene blir han avvist.

Gud svarte ham i sin nåde hver gang. Og hver gang vi ber Gud forbarme seg over syndere, kan vi være sikre på at vår bønn er velbehagelig for Gud. For da stemmer den så godt over ens med hans eget hjerte.

Guds barns bønner forandrer nok ikke på Guds dom og hans nåderikes lover. Den som bevisst står imot Herrens Ånd kan ikke frelses, selv gjennom Kristi egen forbønn og tårer. Det ser vi i Skriften når jødene ikke ville omvende seg.

Men det virker i alle fall forbønnen, at Gud likevel gjør noe spesielt med dem som hans elskede venner ber for. Vi ser også her hvordan Herren av hjertet var villig til å forlate alle disse truede byene, bare der fantes ti rettferdige.

Og her er så det neste vi skulle lære av dette bibelstedet. Og det er noe overmåte herlig som stråler fram fra Guds hjerte. For se hvor dyrebar i Guds øyne en eneste rettferdig er, d. v. s. en sjel som er rettferdiggjort i Kristi blod ved troen, som har syndenes forlatelse og gjerne vil helliggjøres.

For noen få slike vil Herren skåne en hel by, full av ugudelige mennesker. Herren Kristus viser altså at for ham er alle hans barn en dyrebar skatt, der de finnes, spredd rundt om i verden.

Det burde sannelig dra og bøye oss ned for hans føtter. Og nest etter forbønnen fra vår store Yppersteprest, er det visst ikke noe som har slik innflytelse på hvordan Herren handler med folkene, som når han ser de få rettferdige og deres forbønn.